

ת"פ 55337/05/16 - מדינת ישראל נגד יצחק לחדב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55337-05-16 מדינת ישראל נ' לחדב
בפני כבוד השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),

8

נגד

יצחק לחדב

ע"י ב"כ עו"ד יאיר קורן

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מעבירת שיבוש הליכי משפט שיוחסה לו בכתב האישום, אך מרשעו בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת נאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 ועבירה של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 16.05.16 בשעה 13:40 או בסמוך לכך, ברחוב ישעיהו הנביא בירושלים, נהג הנאשם בכלי רכב מסוג רנו שמספרו 20-358-29 (להלן: "הרכב") מכיוון כיכר השבת לכיוון רחוב הנביאים. בשעה 13:42 (בכתב האישום המקורי נכתב 14:42, אך הדבר תוקן בהמשך, מאחר והיה ברור כי מדובר בטעות סופר) לערך, חצה מר ראובן עבודי, יליד 1946 (להלן: "המתלונן") את הכביש כדי להגיע לתחנת האוטובוס שבצד השני של הרחוב; כאשר המתלונן ירד לכביש לנתיב הנסיעה של הנאשם, פגע הנאשם עם רכבו במתלונן. כתוצאה מהפגיעה הוטל המתלונן על חלקו הימני של מכסה המנוע ונפל לכביש (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה קיבל המתלונן מכה ונגרם לו חתך בראשו ובמרפק ידו, הוא פונה באמבולנס לבית חולים שערי צדק לקבלת טיפול רפואי. הנאשם הבחין בתאונה, בפגיעתו במתלונן ובתוצאתה, אך הוא לא עצר, אלא סטה מעט לשמאל ונמלט מהמקום בנסיעה מהירה לכיוון רחוב הנביאים, שם פנה ימינה לכיוון רחוב פרי חדש וזאת כדי שלא להיתפס.

3. עוד נטען בכתב האישום, כי ביום 17.05.16 נעצר הנאשם ונחקר במשרדי את"ן ברחוב יפו בירושלים. בחקירתו

עמוד 1

הראשונה טען הנאשם כי גם הילדים של אחותו, הגב' יעל פרץ, וחבריהם נוהגים ברכב. מדובר כך נטען, כחלק מגרסת כזב שמסר הנאשם, לפיה אדם אחר נהג ברכב בשעת התאונה. לאחר סיום חקירת הנאשם, בסמוך לשעה 17:00 ניתנה לנאשם אפשרות להתקשר לבן משפחה על מנת להודיע כי הוא נמצא בתחנת המשטרה. הנאשם ביקש להתקשר לאחותו, הגב' פרץ, ובמהלך שיחתו עמה, הוא אמר לה: "המשטרה עוצרת אותי על תאונה, תגידי שהאוטו אצל החברים של הילדים שלך". כאשר החוקר ניר פנחס העיר לנאשם ואמר לו כי בדבריו אלו הוא משבש הליכי חקירה; אמר הנאשם לחוקר "אני אומר לה להעיד לטובתי, אמרתי את זה בחקירה שהאוטו אצל החברים של הילדים של אחותי".

4. בתשובתו לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. לעניין עבירת ההפקרה טען הנאשם כי הוא אינו בעל הרכב, לא נהג בו בזמן התאונה ולא נכח במקום התאונה בעת התרחשותה. לדבריו, הרכב שייך לאחיו מר שלמה לחדב ורשום על שמו. הוא הוסיף כי ביום התאונה, בסמוך לשעה בה אירעה התאונה, הוא היה בביקור אצל רופא שיניים ברחוב קרן היסוד בירושלים.

5. באשר לעבירת השיבוש, הנאשם הודה כי שוחח בטלפון עם אחותו, הגב' פרץ, אך הוא לא שיבש הליכי חקירה. הדברים שנאמרו מפיו במהלך השיחה אינם אלו שנכתבו בכתב האישום, והדברים גם נאמרו באינטרציה שונה מזו המיוחסת לו.

המסכת הראייתית

6. המאשימה הצטיידה בעדויותיהם של החוקרים אילן יוסף ודוד בן זקן, ושל השוטרים אמיר כרמל, בני שבת, אייל יוספי ויהודה ונטורה. כן העידו מטעמה, אחיו של הנאשם מר שלמה לחדב; אחיינו, מר שלום פרץ, ונציגת מרפאת השיניים הגב' מירב רמז דואק. כן הוגשו סרטוני החקירות וסרטונים שצולמו בזירת התאונה ובמרפאת השיניים. הנאשם מצדו, הסתייע בעדותו שלו ובעדות אחותו, הגב' פרץ.

7. החוקר אילן יוסף ציין בעדותו כי הוא הגיע למקום התאונה זמן קצר לאחר התרחשותה וביצע פעולות שונות בשטח. בין היתר, הוא תר אחר מצלמות באזור ואיתר אחת שכזו בבית מס' 24 (בניין חב"ד). מצפייה בסרטון למד החוקר כי הרכב הפוגע הוא מסוג רנו קליאו.

8. ואכן בסרטון שהורד ממצלמת אבטחה של בית מס' 24 ברחוב ישעיהו (ת/18), תועדה התאונה, כשהרכב פוגע במתלון. אכן, לא ניתן לזהות את פני הנהג אך רואים בבירור כי מבנה הגוף שלו תואם את מבנה גוף הנאשם ולא תואם את מבנה גופו של שלמה לחדב הבעלים הרשום של הרכב.

9. החוקר יוסף המשיך וסיפר כי בהמשך הרחוב איתר מצלמה נוספת בחנות תכשיטים בשם סטרלינג, ומהתמונות שלה הוא הצליח לזהות 6 ספרות מתוך 7 ספרות ממספר הרישוי של הרכב. הוא ערך בדיקות בצירוף מספר שביעי במכלול האפשרויות וגילה כי הספרה החסרה היא הספרה 9 (שכן זה הרכב היחיד מכלל האפשרויות שהיה מסוג רנו קליאו) וכך גילה את מספר הרישוי של הרכב הפוגע. אז התברר כי הרכב רשום על שמו של מר שלמה לחדב. הוא

התקשר למספר הטלפון הרשום כטלפון של בעל הרכב ומי שענתה לו היא אחותו של מר שלמה לחדב, הגב' פרץ. הגב' פרץ ציינה בפניו כי אחיה שלמה הוא דר רחוב והרכב לא נמצא ברשותו, כי אם ברשות אחיו יצחק לחדב - הנאשם. היא מסרה לו את מספר הפלאפון של הנאשם ואת כתובתו. הוא ניסה להתקשר מספר פעמים למספר הפלאפון של הנאשם, אך לא היה מענה. בלילה, בסיום המשמרת שלו, הוא החליט לנסוע לביתו דרך הכתובת של הנאשם, שם זיהה את הרכב והבחין בנזק בדופן ימין - מעיכה בכנף ימין, שהתאימה לעולה מהסרטון המתעד את התאונה. הוא עלה לדירת הנאשם הקיש בדלת, אך לא היה מענה. הוא הזמין גרר, וגרר את הרכב למגרש חניה של המשטרה. בחקירתו הנגדית ציין החוקר יוסף כי ניסה לדבר בטלפון עם בעל הרכב מר שלמה לחדב אך לא הצליח להשיגו. עוד עלה מחקירתו, כי יום לאחר התאונה הוגשה תלונה על ידי הנאשם בתחנת המשטרה על גניבת הרכב וכן עלה שכל הדוחות שהוצאו בגין עבירות שנעשו באמצעות הרכב רשומים על שמו של הנאשם.

10. פעולה נוספת שביצע החוקר יוסף במסגרת החקירה היא בחינת האליבי של הנאשם. לשם כך, הוא הגיע למרפאת השיניים בה טופל הנאשם, ועלה כי אכן הנאשם היה בטיפול במרפאה ביום 16.05.16, הוא יום התאונה. ואולם, בדיקת מצלמות האבטחה העלתה כי הנאשם נכנס למרפאה בשעה 14:16:59. הוא בדק את שעון המצלמה וגילה כי ישנו פער של 10 דקות, ועל כן קבע כי הנאשם נכנס למרפאה בשעה 14:27, כשלושת רבעי שעה לאחר התאונה.

11. ואכן, הגב' דואק, מנהלת מרפאת שיניים בה מטופל הנאשם העידה כי לנאשם היה קבוע תור לשעה 14:30. הנאשם אכן הגיע בזמן לתורו ויצא כעבור כמחצית השעה. בסרטון מצלמת האבטחה של בניין מס' 24 (ת/18), ובסרטון צומת הרחובות פרי חדש (ת/16) נצפה הנאשם כשהוא לבוש חולצה לבנה, ושרוולי החולצה מקופלים בשני קיפולים בלבד; כמו כן נצפה הנאשם נכנס למרפאה בשעה 14:27 (ת/21), כשהוא לבוש חולצה לבנה, ושרוולי החולצה מקופלים בשני קיפולים בלבד.

12. מר שלמה לחדב שרשום כבעלים של הרכב העיד כי אכן היה לו רכב מסוג רנו והוא בקש מאנשים שהכיר שינהגו עבורו. בנוסף הוא היה נח וישן ברכב בהיותו מחוסר דיוק, ולעיתים נכנס לרכב לשמוע שירים. בהודעה שמסר במשטרה (ת/26) והוגשה בהסכמה, ציין מר שלמה לחדב כי הרכב נקנה על ידו ועל כן הוא רשום על שמו, אך למעשה הוא נמצא ברשותו של הנאשם. הוא שלל כי נהג ברכב ביום התאונה, וגם בימים אחרים הוא אינו נוהג ברכב, למעט פעם אחת לפני כחצי שנה, אז הוא עשה סיבוב עם הרכב בשכונת הבוכרים. לדבריו, לרכב יש שניים או שלושה מפתחות, הוא אינו מחזיק במפתח לרכב, אך אחיו יצחק - מחזיק.

13. בחקירתו הנגדית אישר מר שלמה לחדב כי על אף שאין לו רישיון נהיגה הוא נהג מספר פעמים ברכב. בשל העדר הרישיון, הוא פחד לספר על כך לחוקר במשטרה. כן ציין כי נתן רשות לאחיינים שלו וגם לאחרים לנהוג ברכב. בחקירתו גם ציין כי לרכב שלושה מפתחות ושלושתם נמצאים אצל הנאשם. כאשר הוא צריך את הרכב, הוא מבקש את המפתח מהנאשם.

14. רב כלאי בני שבת, המשמש כקצין מעקב ופיקוח ביחידת צור, ציין כי אחיו של הנאשם, שלמה, היה תחת פיקוחו במסגרת תפקידו. לדבריו, לעיתים, היה שלמה מגיע לפגישות מלווה באחיו - הנאשם, כשהנאשם נהג ברכב מסוג רנו בצבע אפור ושלמה ישב מאחור. לפי ידיעתו, לשלמה לא היה רישיון נהיגה. הוא עצמו מעולם לא ראה את שלמה נוהג ברכב אלא רק את הנאשם. לצד זאת, הוא לא שלל את האפשרות ששלמה יכול היה לנהוג ברכב, למרות שאינו

כשיר לנהיגה. עוד לדבריו, שלמה אינו כשיר לרכוש כלי רכב ואף את הקצבה שהוא מקבל מנהלים אחיו ואחותו.

15. מר שלום פרץ ציין בהודעתו במשטרה (ת/27), שהוגשה תחת חקירתו הראשית, כי מעולם לא נהג ברכב וכך גם אף אחד מחבריו. לגבי אחיו טען כי אינו יודע. עוד ציין כי רק לנאשם יש מפתח לרכב וכי לאף אחד מאחיו אין מפתח לרכב. עם זאת בחקירתו הנגדית טען כי דודיו, הנאשם ושלמה לחדב, הם אנשים שאוהבים לעזור וייתכן שהם נתנו למי מהאחים שלו לנהוג ברכב. יצוין כי בהודעתו ציין מר פרץ כי הנאשם גר בסוף דרך חברון במקום המפגש של רחוב זה עם רחוב דרך בית לחם.

16. הוגשו גם הודעותיו של הנאשם במשטרה. בהודעתו של הנאשם מיום 17.05.16 (ת/9) הוא ציין כי על אף שבעליו של הרכב הוא אחיו שלמה, הרכב נמצא ברשותו מאחר ולאחיו שלמה אין רישיון נהיגה והוא לא משתמש ברכב. בהמשך ציין כי כוונתו הייתה כי הוא (הנאשם) משתמש בו לפעמים ומפתח הרכב נמצא מידי פעם אצלו. כן ציין כי היה אצל רופא השיניים בשעה 14:00 ולפני כן היה אצל אחותו. גם בהודעה מיום 20.05.16 (ת/10) הוא ציין כי הגיע לרופא השיניים בסביבות השעה 14:00, וגם כשהופנה לכך שהתור שלו היה קבוע לשעה 14:30 הוא ציין כי הוא לא פעם מקדים אפילו בחצי שעה. עוד ציין באותה הודעה כי הוא הלך לרופא השיניים מביתה של אחותו, ברגל.

17. לשאלה מי יכול היה לנהוג ברכב השיב הנאשם כי נוהגים בו החברים של בן אחותו. בהודעה נוספת מיום 20.05.16 (ת/10) הוא ציין כי חברים של אחיו שלמה נוהגים ברכב. בהודעתו הראשונה (ת/9) כשנשאל היכן חנה הרכב בשעה 16:00 ביום התאונה הוא השיב "בחניה ליד אחותי ברחוב שליד פינס. יעל אחותי גרה ברחוב פינס 9 בירושלים" ובהודעה מיום 20.05.16 (ת/10) ציין כי הרכב חנה "בחנייה של אחותי איפה שאחותי גרה ברחוב הסמוך לרחוב פינס לא זוכר את שם הרחוב".

18. בהודעה מיום 22.05.16 (ת/11) ציין הנאשם כי הוא עצמו לא רכש את הרכב. אכן, פעמים הוא העביר את הרכב את מבחן הרישוי השנתי, אך פעמים עשה זאת אחיו שלמה. עוד ציין כי לרכב יש ביטוח חובה, ויתכן שיש לו גם ביטוח צד ג'. באשר לתשלום הביטוח ציין הנאשם בהודעתו כי לפעמים שלמה שילם ופעמים - הוא. זאת בשל כך שהוא גם משתמש ברכב. כאשר נשאל מי מטפל ברכב במקרה שיש בו תקלה השיב כי הוא אינו עושה טיפולים, אך כשעומת עם מסמך המתעד ששילם בצ'ק פרטי עבור החלפת צמיג ברכב השיב כי כבר ענה שהוא אינו זוכר טיפולים שעשה לרכב.

19. באשר לעבירה של שיבוש הליכי משפט, השוטר אייל יוספי העיד כי בתום חקירתו הראשונה של הנאשם, אפשרו לו החוקרים להתקשר לאחותו כדי להודיע לה על מעצרו. הוא שמע את השיחה של הנאשם עם אחותו כשהוא אומר לה להגיד במשטרה שהיא נתנה את הרכב לאחד מילדיה. בחקירתו הנגדית עלה כי השוטר יוספי לא ביצע פעולות מיוחדות בתיק אך לדבריו, הוא הכיר את התיק.

20. אל מול עדויות אלו, הנאשם ציין בעדותו כי הרכב שייך לאחיו שלמה לחדב, ונוהגים בו, אחיו שלמה, חברים של שלמה ואחיינים שלו. אכן, גם הוא נוהג ברכב, אך הוא אינו הנהג העיקרי ואינו משתמש ברכב הרבה. הוא מחזיק

במפתח של הרכב, אך ישנו מפתח נוסף בבית אחותו. לדבריו, שלמה משלם את ביטוח הרכב, והוא רק עוזר לו בעניין זה. ביום התאונה הוא לא נהג ברכב, ובעברו של אותו יום, הוא לקח את הרכב מהחנייה שליד הבית של אחותו, והרכב נשאר ברשותו גם במהלך הלילה שלאחר התאונה, ליד בית דודו שבדרך בית לחם. בבוקר כשהבחין שהרכב אינו נמצא במקום שהוא החנה אותו, הוא הלך למשטרה והתלונן על גניבת רכב. שכשעומת עם דיווחו למשטרה כי הוא רוצה לדווח על גניבת הרכב שלו, השיב כי בכוונתו היה לומר הרכב שהיה ברשותו. תחילה לא רצה לומר אם ראה את אחיו שלמה נוהג ברכב כדי להימנע מהפללתו, אך לבסוף ציין כי בעבר ראה אותו נוהג ברכב.

21. בהתייחס לעבירת השיבוש המיוחסת לו ציין הנאשם כי בסוף חקירתו במשטרה, השוטרים אמרו לו שהוא יכול להתקשר לאחותו. בשיחת הטלפון, אחותו שאלה אותו לסיבת מעצרו והוא השיב לה כי המשטרה טוענת שהוא נהג ברכב. הוא לא אמר לה מה להגיד ומה לא להגיד.

22. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי שלמה אחיו קנה את הרכב והוא עצמו לא היה מעורב בעסקה. בהתייחס ליום התאונה ציין כי היה בבית אחותו ואחר כך הלך לטיפול אצל רופא שיניים. הוא לא ידע לומר איך הגיע לשם. כשהופנה לדבריו בהודעתו כי הלך ברגל למרפאה אל מול דברי אחותו במשטרה כי באותו יום הוא היה אצלה כשהוא סבל מכאבים בשל שבר ברגל, השיב כי אינו זוכר, אך אחותו לא תמציא דברים שאינם נכונים.

23. אחות הנאשם, הגב' פרץ, העידה כי אחיה שלמה חי ללא קורת גג, לאחר שסרב להצעתה להתגורר בביתה. עם זאת, אחיה יודע להסתדר בחיים, הוא יודע לנהל משא ומתן ולרכוש כלי רכב. ביחס לרכב ציינה כי הרבה מחבריו של שלמה נוסעים ברכב ושלמה לא משגיח עליו. הם באים, נכנסים לביתה באופן חופשי ולוקחים את מפתחות הרכב מהמגירה בה הם מונחים. לדבריה, שלמה נוהג ללא רישיון, היא ראתה אותו נוהג בעבר, והוא יודע לנהוג מצוין. הנאשם התקשר אליה וסיפר לה על גניבת הרכב, והיא אמרה לו לדווח על כך למשטרה. כשהופנתה לתשובתה לחוקר שהתקשר אליה כי הרכב שייך לנאשם השיבה כי לא ידעה על איזה סוג רכב מדובר. בחקירתה הנגדית ציינה הגב' פרץ כי הנאשם, שלמה וחברים של שלמה משתמשים ברכב, אך היא אינה יודעת לומר אם גם הילדים שלה משתמשים ברכב.

24. בהתייחס לנאשם ציינה הגב' פרץ כי הוא סבל מבעיות וורידים ברגליים, לחץ דם מאוד גבוה, ויש ימים שהוא היה מושבת במיטה. כשהופנתה לדברים שמסרה בהודעתה במשטרה כי ביום התאונה היה לנאשם שבר ברגל, השיבה: "זה כמו שבר, אני יודעת שהוא לא יכול להזיז את הרגל, הוא היה על קביים ולא יכול היה לזוז, גם לא לשירותים". היא הוסיפה כי ביום התאונה הנאשם היה חולה מאוד, היו לו כאבים ברגליים, והוא היה אצלה במשך היום. עם זאת ייתכן כי בהמשך היום הוא יצא והלך לרופא שיניים. בחקירתה הנגדית כשעומתה עם הליכתו של הנאשם במרפאת השיניים ללא קושי, השיבה הגב' פרץ: "לא יכול להיות, קשה לי להאמין, אולי לקח משהו נגד כאבים".

25. באשר לאישום בעבירת השיבוש הכחישה הגב' פרץ שהנאשם אמר לה בשיחת הטלפון להגיד כי הילדים שלה והחברים של שלמה נוהגים ברכב. כשנשאלה מדוע כשנדרשה במשטרה לעניין השיבוש השיבה כי היא "שומרת על זכות השתיקה" והוסיפה "אני לא רוצה להפיל את אחי", השיבה כי התכוונה שהיא לא רצתה "להפיל" אותו סתם על דבר שלא עשה.

דין והכרעה

26. הנה כי כן, לא יכולה להיות מחלוקת כי ביום 16.05.16 בשעה 13:42 אירעה תאונה, בה הרכב פגע בהולך רגל (הוא המתלונן) ברחוב ישעיהו בירושלים, שעה שהמתלונן ירד לכביש לנתיב הנסיעה של הרכב. כתוצאה מהפגיעה הוטל המתלונן על חלקו הימני של מכסה המנוע. המתלונן נפגע בראשו ובמרפק ידו, פונה לבית החולים שם טופל בחתך בראשו ובמרפקו. כל אלו עולים מתוך הסרטון המתעד את התאונה (ת/21) ומעדותו של השוטר יוסף כי קיימת התאמה בין 6 ספרות הרכב שנצפה בסרטון, ובדיקה של הספרה השביעית בכל האפשרויות מלמדת כי מדובר במספר הרכב השייך למר שלמה לחדב; והממצאים שנמצאו על הרכב - לשלשת של ציפורים על מכסה המנוע של הרכב, צלחות (=טסות) חסרות בצד ימין של הרכב, מעיכה בדלת, וזרוע להחזקת מכשיר טלפון נייד דבוקה לחלון הקדמי - התואמים לתמונות הרכב שצולם מיד לאחר התאונה (ת/19). התיעוד הרפואי שהוגש ולא הוכחש (ת/4) מלמד כי המתלונן נפגע בתאונה. מוסכם, כי נהג הרכב לא היה אשם בגרימת התאונה. בד בבד, ברור מתוך הצילום כי הרכב הפוגע לא נעצר והוא נסע מהמקום במהירות.

27. יצוין, כי בניגוד לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי ייתכן ונהג הרכב שפגע במתלונן לא שם לב לכך, הרי שמצפייה בסרטון המתעד את התאונה עולה בבירור כי אין ממש בטענה זו. המתלונן נפגע מהחלק הקדמי שמאלי של הרכב אל מול עיני נהג הרכב, וניכר בתמונה כי נהג הרכב הבחין וחש את הפגיעה. ניתן לראות כי הרכב סוטה לשמאל ושוב לימין וממשיך בנסיעה מהירה מהמקום. הסרטון המתעד את הרכב בהמשך הרחוב כשהוא פונה לרח' פרי חדש (ת/16) מלמד גם הוא כי נהג הרכב נסע בנסיעה מהירה מהמקום.

28. ברי אפוא, כי נהג הרכב פגע וברח, ולא עצר על אף שידע כי פגע במתלונן.

29. השאלה שבמחלוקת נוגעת לזהות הנהג. האם מדובר בנאשם, כטענת המאשימה, אם לאו. מוסכם כי אין ראייה ישירה הקושרת את הנאשם לתאונה. ב"כ המאשימה אמנם טען בסיכומיו כי ניתן לזהות את הנאשם ברכב על פי מבנה גופו והחולצה הלבנה ששרווליה מקופלים שלבש נהג הרכב כפי שעולה מהסרטון. ואולם, עיון בתמונות וצפייה בסרטון מלמדים כי לא ניתן לזהות את הנהג בתמונה ולא ניתן לקבוע על סמך התמונה בלבד כי מדובר בנאשם.

30. עם זאת, ניתן לבסס הרשעה גם על יסוד ראיות נסיבתיות בלבד, כשהכלל לעניין ראיות נסיבתיות הוא, כי הרשעה על יסוד ראיות שכאלו בלבד אפשרית רק כאשר בחינת מכלול הראיות, על פי משקלן הכולל כמארג (ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.01.03)), והסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים, מובילים למסקנה הגיונית אחת ויחידה בדבר אשמתו הגוברת של הנאשם באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית (ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 657 (2004); ע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3) 453 (2004); ע"פ 4872/98 ברונשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 203 (1999)). שעה שהעובדות שהוכחו מתיישבות באופן הגיוני גם עם הסבר אחר, או גם אם נותר ספק בדבר אפשרותו של אותו הסבר, אין להסיק מהן את אשמתו של הנאשם (ע"פ 685/81 אהרונאי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 673 (1983)). ואולם, ברור מאליה שהתזה החלופית תיבחן על פי שיקולי היגיון וניסיון חיים, ואין די באפשרות דמיונית ויוצאת דופן כדי להביא לזיכוי (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5), 221 (2002)).

31. במקרה זה אני סבור כי מכלול מארג הראיות מביא למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם הוא זה שנהג ברכב בזמן התאונה, וכדלהלן.

32. ראשית, יש להסיר מן הדרך את טענת ב"כ הנאשם כי נוכח חזקת הבעלות, ובהינתן שהבעלים הרשום של הרכב הוא מר שלמה לחדב, הרי שכל עוד שמר שלמה לחדב לא מסר את שמו של מי שהחזיק ברכבו בזמן התאונה, יש לראותו כמי שאחראי לתאונה. לדבריו, כדרך שחזקת הבעלות מייחסת אחריות לבעל הרכב כל עוד הוא לא הוכיח מי החזיק ברכבו בזמן ביצוע עבירה, כך גם לא ניתן לייחס עבירה באמצעות הרכב לגורם אחר מבלעדי בעל הרכב, כל עוד בעל הרכב לא מוסר את שמו של המחזיק. בעניין זה נתפס ב"כ הנאשם לכלל טעות.

33. "חזקת הבעלות" הקובעת את אחריות בעל הרכב לעבירות תעבורה שבוצעו ברכבו קבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] לפיו: "נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה ... זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, ... או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב ... או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו". ככלל, בעליו של רכב אמור לדעת מי נהג בו ועליו לדעת מי נהג בו בכל זמן נתון. אם הוא נמנע מכך, רואים אותו עצמו כאילו נהג ברכב, זאת בגין מחדליו באי-ידיעה על דבר זהותו של הנוהג ובאי-שמירת רישומים בעניין זה (ע"פ 3027/90 **חברת מודיעים נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(4) 364, 390 (1991); ע"פ 1977/05 **גולה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.11.06)). החזקה נועדה שלא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה, ושלא להותיר חלל שבו לא יינתן הדין על עבירות תעבורה חמורות (ראו: רע"פ 1185/11 **ממדוח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.03.11); ע"פ 2218/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.01.07)). ברי, כי אין בחזקה זו כדי למנוע מהמאשימה להוכיח כי מישהו אחר נהג ברכב. במקרה זה כפי שיפורט להלן עלה בידי המאשימה להוכיח, בראיות נסיבתיות, כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב בזמן התאונה ועל כן אין בעובדה כי בעל הרכב הרשום, מר שלמה לחדב, לא ידע לומר מי נהג ברכב כדי לסתור מסקנה זו.

34. הנה כי כן, ממכלול העדויות עלה כי הנאשם עושה שימוש לא מועט ברכב. הוא מחזיק במפתחות הרכב, לפחות באחד מהם אם לא בכולם (כעדות אחיו שלמה, עמ' 47 לפרוטוקול, שורה 28). אכן נטען כי גם אנשים אחרים עושים שימוש ברכב, ואולם לא זו בלבד שלא הובא לעדות ולו אדם אחד שעושה שימוש ברכב, עובדה הנזקפת לחובתו של הנאשם, בהתאם לחזקה כי בעל דין לא יימנע מבית המשפט ראייה שיש בה כדי להצביע על חפותו; אלא שהעדויות בעניין זה היו סותרות. כך, האח שלמה אמר כי חברים שלו נוהגים ברכב כמו גם האחיינים שלו, ילדיה של הגב' פרץ (עמ' 47 לפרוטוקול, שורה 13), זאת בניגוד להודעתו במשטרה (ת/26) שם אמר בתשובה לשאלה האם הוא נותן לחבריו לנהוג ברכב: "אני לא יודע"; בנה של הגב' פרץ, שלום, העיד כי הוא מעולם לא נהג ברכב והוא אינו יודע אם אחיו נהג (עמ' 49 לפרוטוקול שורה 27), כשבהודעתו במשטרה (ת/27) אמר באופן נחרץ שאף אחד מחבריו לא נהג ברכב, ולגבי אחיו לא ידע לומר אם נהג בו; הגב' פרץ אמרה כי חבריו של שלמה נהגו ברכב אך היא לא ידעה לומר אם ילדיה נהגו בו (עמ' 60 לפרוטוקול שורה 22); הנאשם אמר כי נוהגים ברכב הן חבריו של שלמה והן ילדיה של אחותו (עמ' 52 לפרוטוקול שורה 13).

35. למעשה אפוא, בהתאם למה שהוכח בבית המשפט, מי שעושים שימוש ברכב הוא הנאשם ואחיו שלמה וכי רק ביחס לנאשם קיימת וודאות כי הוא מחזיק במפתחות הרכב. הגב' פרץ אמרה בעדותה כי "לא נראה לי ששלמה נוהג בעצמו" (עמ' 58 לפרוטוקול, שורה 24) וגם לפי עדות הנאשם, אחיו שלמה, אינו מחזיק במפתחות הרכב (עמ' 53 לפרוטוקול שורה 20).

36. באשר לשימוש שעושה האח שלמה, יש רגליים של ממש לסברה כי ככל שנעשה שימוש שכזה, הוא נעשה בעבר לנסיעות קצרות. זאת בשים לב הן לעדות שלמה עצמו, הן לעדות הגב' פרץ והן למצבו של שלמה והעדר רישיון

נהיגה. לצד זאת, עלה כי הנאשם עושה שימוש תדיר ברכב וגם אין מחלוקת כי הנאשם עשה שימוש ברכב ביום התאונה, מספר שעות אחריה.

37. מעל הכול עומדים דברי אחרות של הנאשם, הגב' פרץ לחוקר יוסף, שעה שהיא משיחה לפי תומה ואינה יודעת אודות התאונה, כי אחיה שלמה הוא דר רחוב ואינו מחזיק ברכב כי אם אחיה - הנאשם. היא גם הפנתה אותו לכתובת בו לדבריה מתגורר הנאשם בדרך בית לחם, ושם אכן נמצא הרכב, כאמור. אכן, בעדותה, הגב' פרץ טענה כי לא ידעה ולא הבינה על איזה רכב מדובר (עמ' 58 לפרוטוקול, שורה 22), אך איני נותן אמון בדבריה אלו וניכר היה כי אין בדברים אלו ממש. כמו כן, כפי שהעיד החוקר יוסף ועדותו לא נסתרה כל דו"חות הרכב שהופקו ב"שירת הסירנה" היו על שמו של הנאשם ולא על שמו של האח שלמה או על שם נהג אחר (עמ' 29 לפרוטוקול), ומכאן חיזוק למסקנה כי הנאשם הוא זה העושה שימוש תדיר ברכב. מעדותו של רב כלאי שבת עלה כי כל אימת שהאח שלמה הגיע אליו, הנאשם הוא זה שנהג ברכב (עמ' 36 לפרוטוקול). למעשה, הוא גם אמר במפורש כי הרכב נמצא ברשותו מאחר ולאחיו שלמה אין רישיון נהיגה והוא לא משתמש ברכב. רק אחר כך תיקן והסביר כי כוונתו הייתה כי הוא משתמש רק לעיתים ברכב והמפתח לרכב נמצא אצלו רק לפעמים. כאמור, התברר כי מפתח הרכב נמצא באופן קבוע אצל הנאשם.

38. כאמור, בתמונות של הרכב לאחר התאונה לא ניתן לזהות את הנהג, אך כאשר צריך להכריע לפי התמונות (תמונות 1, 3 ו-9 ב-ת/19) האם מדובר בנאשם או באחיו (שכן כאמור, הם אלו שהוכח שעשו שימוש ברכב, כשהשימוש שעשה הנאשם רב ותדיר מהשימוש של אחיו, ככל ששלמה עשה שימוש ברכב בתקופה האחרונה), הרי שלא יכול להיות ספק כי מדובר במבנה גוף התואם את מידות גופו של הנאשם ולא את מידות הגוף של אחיו שלמה. החולצה של הנהג הנצפית בתמונות גם דומה לחולצה שלבש הנאשם שעה שנכנס למרפאת השיניים כולל השרוולים המקופלים כשעה לאחר התאונה.

39. לצד זאת, עומדים כל הקשיים, התמיהות והסתירות בגרסתו של הנאשם, וניסיונותיו להרחיק את עצמו מהתאונה. כך, למשל, הנאשם טען כי הוא מתגורר דרך קבע בדירת אביו הנמצאת באותו בניין בו גרה אחותו, ברח' פינס 9 - רחוב המצוי בסמיכות למקום התאונה. הדבר אינו עולה בקנה אחד עם העובדה כי האחות אמרה לחוקר יוסף כי הרכב מוחזק על ידי הנאשם והיא מסרה לו את כתובתו של הנאשם בדרך בית לחם, לשם הגיע החוקר בערב שלאחר התאונה ומצא שם את הרכב. הנאשם עצמו מתייחס לכתובת ברח' פינס 9 כמקום מגורי אחותו ולא כמקום מגוריו שלו. כך, הוא אמר כי הרכב חנה מתחת לבית אחותו ברח' פינס 9 "איפה שאחותי גרה" (ת/10) ולא ציין כפי שהיה מתבקש שיזכיר את הכתובת פינס 9 כביתו שלו. הוא גם לא ידע את שמו של הרחוב הסמוך לרח' פינס 9 למרות שמדובר ברחוב הסמוך לביתו שלו (ת/10). יצוין כי הנאשם לא ענה לשיחות הטלפון של החוקר בכל יום האירוע ולא פתח את דלת הבית בדרך בית לחם שעה שהחוקר נקש בדלת, על אף שהנאשם היה בבית באותה שעה.

40. זאת ועוד. הנאשם ביקש לטעון בעדותו כי הרכב חונה דרך קבע מתחת לביתה של אחותו ברחוב פינס 9, ואולם כשמסר תלונה על גניבת הרכב, ביום שלמחרת התאונה (ת/1), הוא נשאל במפורש האם הוא תמיד מחנה את הרכב באותו מקום, והוא השיב "כן". זאת כאשר הרכב "נגנב" מהחניה שליד הבית בדרך בית לחם, שם לפי עדות הנאשם בבית המשפט, הוא כלל אינו מתגורר ואך הוא ביקר את דודו. ברי איפה כי שעה שהנאשם התלונן על גניבת הרכב בטרם נחקר על התאונה, ולא היתה לו סיבה להרחיק עצמו מהרכב - הוא מסר במפורש כי הרכב חונה דרך קבע

ליד הבית בו הוא גר.

41. כך גם, הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מהרכב ולטעון כי אין לו כל קשר לבעלות עליו, ואולם עדותו נמצאה כלא מהימנה ולא תאמה את הממצאים האובייקטיביים. כך, בסופו של דבר התברר כי הנאשם עשה ביטוח ורישיון לרכב ואף שילם על כך, למצער, פעם אחת. כמו כן עלה כי הוא ביצע תיקון ברכב, לפחות פעם אחת, חרף ניסיונו לטעון אחרת בעדותו.

42. זאת ועוד. הטענה כי הנאשם היה במרפאת שיניים בזמן התאונה התבררה כלא נכונה. אכן, הנאשם היה במרפאת השיניים לאחר האירוע, אך הוא נכח בה בשעה 14:27 כשהיה לו די זמן להגיע אליה ממקום התאונה שאירעה בשעה 13:42. יצוין כי בחקירתו במשטרה הנאשם התעקש כי הגיע למרפאה בשעה 14:00 שעה שהתברר כי הוא הגיע לשם כחצי שעה מאוחר יותר. גם התעקשות זו באה בין אותן ניסיונות של הנאשם להרחיק עצמו מהתאונה.

43. כאמור, בעדותו טען הנאשם כי אינו זוכר כיצד הגיע מבית אחותו למרפאת השיניים (עמ' 55 לפרוטוקול, שורה 18). לעומת זאת, בהודעה שמסר במשטרה יום לאחר התאונה הוא טען כי הלך ברגל מבית אחותו ברח' פינס ועד למרפאת השיניים ברח' קרן היסוד. מדובר במרחק הליכה לא קטן, זאת כאשר אחותו של הנאשם, שהובאה כאמור כעדת הגנה, העידה באופן חד משמעי כי ביום התאונה הנאשם היה חולה מאוד, לא יכול היה להזיז את רגלו וסבל מכאבים ברגליים. בנסיבות אלו, לא ייתכן שהנאשם צעד מרחק זה מבית אחותו אל המרפאה, וברי כי מדובר בעדות בלתי מהימנה שנועדה אך להרחיק את הנאשם משימוש ברכב בשעה הסמוכה לתאונה.

44. הנאשם גם טען בעדותו בבית המשפט כי אחיו שלמה גר אצל אחותו (עמ' 53 לפרוטוקול, שורה 3), שעה שהאחות הגב' פרץ טענה כי האח שלמה הוא דר רחוב ואינו דר אצלה (עמ' 57 לפרוטוקול), ושעה שבהודעתו במשטרה הנאשם אמר כי לא ראה את אחיו הרבה זמן והוא אינו זוכר אם ראה אותו בחודשים האחרונים. לא ניתן אפוא, לתת אימון בגרסתו של הנאשם שנועדה אך כדי להרחיקו מהרכב, מהתאונה או מכל מה שיכול לקושרו אליה.

45. בשים לב לכל האמור, לא נותר ספק כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב בזמן התאונה, היה מודע לה וחמור מכך, לא עצר כדי לבדוק את מצב המתלונן, אלא המשיך בנסיעה מהירה מהמקום. אני מרשיע אותו אפוא, בעבירת הפקרה אחרי פגיעה שיוחסה לו בכתב האישום.

46. ובאשר לעבירת השיבוש. בעניין זה קיימת מחלוקת, הן על תוכן המילים שאמר הנאשם באותה שיחת טלפון שביצע בתחנת המשטרה לאחותו והן על משמעותן, והאם הנאשם התכוון לשבש את החקירה. השוטר יוספי העיד כי שמע את הנאשם אומר לאחותו את המשפט שיוחס לו בכתב האישום: "המשטרה עוצרת אותי על תאונה, תגידי שהאוטו אצל החברים של הילדים שלך". לעומת זאת, הנאשם מודה כי אמר לאחותו במה הוא מואשם אך לא אמר לה מה לומר אלא הלן על כך שמאשימים אותו בגין תאונה שעשה רכב שלא שייך לו ומי שנהג בו הם חברי ילדיה. אחותו, הגב' פרץ, איתה שוחח הנאשם, הכחישה שהנאשם ביקש ממנה להגיד דבר במשטרה.

47. ב"כ הנאשם הצביע בסיכומיו על כך ששיחת הטלפון של הנאשם עם האחות לא נעשתה בהיחבא. היא נעשתה

בתוך חדר החקירות לעיניהם ולאזנם של החוקרים, שהם אשר הציעו לו להתקשר לבני משפחתו. נסיבות אלו יש בהן ללמד כי לא היה בכוונת הנאשם לשבש את החקירה ויש בהם לתמוך בגרסתו כי אך פרט בפניה את סיבת מעצרו. לצד זה יש גם רגליים לסברת ב"כ הנאשם, כי העובדה שהשוטר יוספי לא היה מעורב בפרטי החקירה ולא נטל בה חלק, הביאו אותו להבין לא נכון את משמעות הדברים שנאמרו על ידי הנאשם והקשרם, ובהמשך לכך ייתכן כי מתוך מתן משמעות שונה מזו שהייתה לנאשם, הוא סבור כי שמע מילים שלא נאמרו על ידי הנאשם. בנסיבות אלו, אני סבור כי אכן קיים ספק, אם הנאשם אמר את המילים המיוחסות לו ואם היה בכוונתו לשבש את החקירה. בהקשר זה יש לציין כי עבירת השיבוש היא עבירת מטרה, והעובר אותה הוא מי ש"עושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי...", היינו עובר העבירה הוא מי שעושה את מעשה השיבוש מתוך שאיפה להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ו), חלק שלישי עמ' 1577; ת"פ 40104/00 (ת"א) **פרקליטות מחוז מרכז נ' אוחנה** (פורסם בנבו, 10.06.04)). סופו של יום, קיים ספק בשאלה האם הנאשם אכן אמר את שיוחס לו כדברים שאמר לאחותו ואם היה בכוונתו לשבש את החקירה, ספק שיש בו כדי להביא לזיכויו של הנאשם מעבירה זו. על כל זאת יצוין כי המאשימה לא הביאה לעדות את השוטר ניר פנחס שהיה, כך לפי כתב האישום, עד לעבירת השיבוש, וגם בכך יש לתמוך בגרסתו של הנאשם.

בשים לב לכל האמור, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מעבירת שיבוש הליכי משפט שיוחסה לו בכתב האישום, אך מרשיעו בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, במעמד המתייצבים.